

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 26 listopada 1971 r.

Nr 31

TRESC:
Poz.

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 282 — z dnia 22 listopada 1971 r. w sprawie podatku gruntowego 309
283 — z dnia 22 listopada 1971 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym 319

ROZPORZĄDZENIE

- 284 — Ministra Finansów z dnia 22 listopada 1971 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych 319

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 285 — z dnia 3 listopada 1971 r. w sprawie ratyfikacji przez Hiszpanię i Panamę Konwencji (nr 69) dotyczącej świadectwa kwalifikacyjnego kucharzy okrętowych, przyjętej w Seattle dnia 27 czerwca 1946 r. 320
286 — z dnia 3 listopada 1971 r. w sprawie ratyfikacji przez Hiszpanię Konwencji (nr 90) dotyczącej pracy nocnej młodocianych w przemyśle (zrewidowanej w 1948 r.), przyjętej w San Francisco dnia 10 lipca 1948 r., oraz Konwencji (nr 101) dotyczącej płatnych urlopów w rolnictwie, przyjętej w Genewie dnia 26 czerwca 1952 r. 320
287 — z dnia 3 listopada 1971 r. w sprawie ratyfikacji przez Włochy Konwencji (nr 123) dotyczącej najniższego wieku dopuszczenia do pracy pod ziemią w kopalniach, przyjętej w Genewie dnia 22 czerwca 1965 r. 320

282

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 listopada 1971 r.

w sprawie podatku gruntowego.

Na podstawie art. 4 pkt 1—3, art. 6 ust. 2 i 3 i art. 7 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 27, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zaliczenie poszczególnych powiatów, miast stanowiących powiaty i miast wyłączonych z województw do odpowiedniej grupy w celu wymiaru podatku gruntowego określa część I tabeli, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 2. 1. Zaliczenia poszczególnych miejscowości do stref ekonomicznych na terenie powiatu dokonuje prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Zasady zaliczania miejscowości do stref ekonomicznych określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Jeżeli miejscowość znajduje się w zasięgu różnych stref ekonomicznych, wówczas zalicza się ją do strefy wyższej.

4. Przy ustalaniu liczby mieszkańców w uzdrowisku uwzględnia się liczbę mieszkańców stałych łącznie z kuracjuszami, przebywającymi w uzdrowisku w pełnym sezonie.

5. Odległości podane w załączniku nr 2 ustala się według długości dróg o nawierzchni twardej, prowadzących z miasta, uzdrowiska lub ośrodka przemysłowego do środka miejscowości (wsi).

6. Dla dróg o miękkiej nawierzchni przyjmuje się odległość o 50% większą od rzeczywistej.

7. Jeżeli z miasta, uzdrowiska lub ośrodka przemysłowego do wsi można dojechać więcej niż jedną drogą, do ustalenia odległości przyjmuje się drogę najkrótszą.

8. Jeżeli w latach 1972 i 1973 miejscowość (wieś) zostanie zaliczona do strefy ekonomicznej, w której obowiązują wyższe normy przychodu szacunkowego, niż były w tej miejscowości stosowane w 1971 r., wówczas przy wymiarze

podatku gruntowego za te lata ustala się podstawę opodatkowania według normy przeciętnego przychodu szacunkowego, stosowanej w 1971 r.

§ 3. 1. Normy przeciętnego przychodu szacunkowego z 1 ha gruntów w zależności od ich klasy, rodzaju, położenia w strefie ekonomicznej i grupie powiatów określa tabela stanowiąca załącznik nr 3 do rozporządzenia.

2. Normy przeciętnego przychodu szacunkowego, ustalone w tabeli norm dla gruntów ornych klasy IIIa lub IIIb albo klasy IVa lub IVb, stosuje się w celu wymiaru podatku gruntowego w tych wypadkach, gdy grunty orne zaliczone do tych klas ujęte zostały w ewidencji gruntów (rejestrach gruntów).

3. Jeżeli w gospodarstwie wszystkie grunty orne klasy III lub przeważająca ich część zostały przeklasyfikowane do klasy IIIa, wówczas do łąk i pastwisk zaliczonych do klasy III stosuje się normy przeciętnego przychodu szacunkowego ustalone w tabeli norm dla gruntów ornych klasy IIIa. Jeżeli zaś wszystkie grunty orne klasy III lub przeważająca ich część zostały przeklasyfikowane do klasy IIIb, wówczas do łąk i pastwisk zaliczonych do klasy III stosuje się normy przeciętnego przychodu szacunkowego ustalone w tabeli norm dla gruntów ornych klasy IIIb.

§ 4. 1. Dla indywidualnych gospodarstw rolnych, z wyjątkiem wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 8 i 9, ustala się stawki procentowe określone w skalach nr 1—4, stanowiących załącznik nr 4 do rozporządzenia.

2. Dla indywidualnych gospodarstw rolnych, z wyjątkiem wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 8 i 9, położonych na obszarze: m.st. Warszawy, m. Krakowa, m. Łodzi, m. Poznań i m. Wrocławia oraz miast stanowiących powiaty, podatek gruntowy nie może być niższy niż 12% podstawy opodatkowania.

3. Jeżeli podatnik posiada grunty w dwu lub więcej gromadach (miastach, osiedlach), a w jednej z nich mieszka, wówczas płaci podatek obliczony od łącznej podstawy opodatkowania, przypadającej ze wszystkich gruntów, przy zastosowaniu stawki podatkowej określonej w skali obowiązującej w gromadzie (mieście, osiedlu), w której podatnik mieszka. Jeżeli podatnik nie mieszka w żadnej gromadzie (mieście, osiedlu), w której posiada grunty, wówczas płaci podatek obliczony od każdego obszaru gruntu oddzielnie, ale przy zastosowaniu stawki procentowej przypadającej od łącznej podstawy opodatkowania ze wszystkich gruntów, określonej w skali obowiązującej w gromadzie (mieście, osiedlu) miejsca położenia gruntu.

4. Jeżeli podatnik gospodaruje na gruntach własnych, na gruntach państwowych oraz na gruntach dzierżawionych od innych rolników i z tego tytułu podlega obowiązkowi podatkowemu, podatek według stawek procentowych wymierza się odrębnie od podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów własnych i odrębnie od podstawy opodatkowania z wszystkich gruntów państwowych i dzierżawionych.

5. W razie gdy podatnik dokonał indywidualnych żniw z części gruntów wniesionych do rolniczej spółdzielni produkcyjnej w pierwszym roku po wstąpieniu do spółdzielni lub — jeżeli wstąpił w jesieni po zasiewach ozimych — w następnym roku po wstąpieniu, wówczas płaci podatek za dany rok według stawki procentowej, przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów, z których dokonał indywidualnych żniw.

6. W razie gdy podatnik będący członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej poza działką przyzagrodową uprawia i dokonuje zbiorów indywidualnie z nie wniesionych do spółdzielni gruntów własnych lub objętych wspólną gospodarką gruntów członka rodziny wskutek tego, że gruntów tych nie mógł włączyć do spółdzielni ze względu na ich położenie w innej miejscowości, wówczas płaci podatek według stawki procentowej przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów nie wniesionych do spółdzielni i użytkowanych indywidualnie (bez włączenia działki przyzagrodowej).

7. W razie gdy podatnik będący członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej poza działką przyzagrodową uprawia i dokonuje zbiorów indywidualnie z części gruntów własnych nie wniesionych do spółdzielni bądź gruntów członka rodziny objętych przed wstąpieniem do spółdzielni wspólną gospodarką, wówczas z tych gruntów płaci za dany rok podatek według stawki procentowej przypadającej od podstawy opodatkowania ustalonej łącznie z gruntów włączonych do spółdzielni i uprawianych indywidualnie.

§ 5. 1. Ustala się stawki, które stosuje się bez względu na wysokość podstawy opodatkowania dla gospodarstw będących we władaniu:

- 1) rolniczych spółdzielni produkcyjnych w wysokości:
 - a) 7% podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów wniesionych do spółdzielni przez ich członków oraz z gruntów dzierżawionych od osób fizycznych, jeżeli co do tych gruntów obowiązek podatkowy ciąży na spółdzielni,
 - b) 6% podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów Państwowego Funduszu Ziemi i z innych gruntów przekazanych spółdzielni w użytkowanie przez właściwe organy administracji państwowej, z wyjątkiem położonych na obszarze określonym pod lit. c),
 - c) 4% podstawy opodatkowania ustalonej z gruntów określonych pod lit. b), a położonych na obszarze województw koszalińskiego i olsztyńskiego, z wyjątkiem powiatów działdowskiego i nowomiejskiego, województw opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego, zielonogórskiego i m. Wrocławia oraz powiatów

bielskiego, ełckiego, gołdapskiego, oleckiego i suwalskiego województwa białostockiego, powiatów elbląskiego, gdańskiego, kwidzyńskiego, łęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego oraz m. Elbląga województwa gdańskiego, powiatów bialskiego, chełmskiego, hrubieszowskiego, tomaszowskiego i włodawskiego województwa lubelskiego, powiatu trzcianieckiego i m. Piły województwa poznańskiego oraz powiatów gorlickiego, leskiego, lubaczowskiego, przemyskiego, sanockiego i ustrzyckiego województwa rzeszowskiego,

- 2) kótek rolniczych i ich ośrodków rolnych — w wysokości 6% podstawy opodatkowania, a na obszarze określonym w pkt 1 lit. c) — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 3) zespołów wypasowych owiec, co do gruntów (pastwisk), którym właściwe organy prezydium rad narodowych wydzierżawiły będące w ich zarządzie grunty państwowe — w wysokości 1,75% podstawy opodatkowania,
- 4) wspólnot gruntowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169), użytkowanych jako pastwiska lub użytki leśne — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 5) osób prawnych, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 6) osób prawnych kościołów i związków wyznaniowych, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele kultu religijnego, oświatowe, dobroczynne i opieki społecznej — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 7) placówek wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych, działających na podstawie art. 39 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160), jak również zakładów opiekuńczych i sierocińców, utrzymywanych przez stowarzyszenia i ich związki oraz instytucje i zakłady, jeżeli podlegają państwowemu nadzorowi i kontroli — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 8) osób fizycznych, co do gruntów stanowiących współwłasność, a użytkowanych jako hale wypasowe — w wysokości 4% podstawy opodatkowania,
- 9) osób fizycznych co do gruntów położonych na obszarze określonym w pkt 1 lit. c), dzierżawionych na okres co najmniej 3 lat na podstawie umowy zawartej z właściwym organem prezydium rady narodowej, w ramach likwidacji nie zagospodarowanych użytków rolnych — w wysokości 4% podstawy opodatkowania.

2. Ustala się stawkę procentową w wysokości 15%, stosowaną bez względu na wysokość podstawy opodatkowania przy opodatkowaniu przychodów osiąganych przez podatników podatku gruntowego z czynności furmaństwa, wykonywanego osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny.

§ 6. 1. Obniża się o 10% podatek obliczony według stawek procentowych określonych w § 4 dla indywidualnych gospodarstw rolnych położonych na obszarze województw koszalińskiego, olsztyńskiego, zielonogórskiego i szczecińskiego z wyjątkiem m. Szczecina oraz na obszarze powiatów ełckiego, gołdapskiego i oleckiego województwa białostockiego, powiatów elbląskiego, kwidzyńskiego, łęborskiego, malborskiego, sztumskiego i m. Elbląga województwa gdańskiego, powiatów brzeskiego, grodkowskiego, namysłowskiego, niemodlińskiego i nyskiego oraz miast Brzeg i Nysa województwa opolskiego, powiatów bolesławieckiego, bystrzyckiego, jeleniogórskiego, kamiennogórskiego, kłodzkiego, lu-

bańskiego, lubińskiego, lwóweckiego, noworudzkiego, wrocławskiego, zgorzeleckiego i m. Jeleniej Góry województwa wrocławskiego oraz powiatów leskiego i ustrzyckiego województwa rzeszowskiego.

2. Obniżkę podatku o 10% stosuje się także do indywidualnych gospodarstw rolnych, które na skutek zmian podziału administracyjnego przeszły z powiatów wymienionych w ust. 1 do powiatów, w których obniżka ta nie ma zastosowania.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do podatku przypadającego od gospodarstw rolnych, rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz kółek rolniczych i ich ośrodków rolnych, ustalonego według stawek procentowych określonych w § 5 ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 7. 1. Stawki kwotowe podatku gruntowego dla indywidualnych gospodarstw rolnych z 1 ha użytków rolnych oraz stawki kwotowe podatku gruntowego z 1 ha przeliczeniowego gruntów ornych określa część II tabeli, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia.

2. Podatek gruntowy według stawek, o których mowa w ust. 1, pobiera się:

- 1) według stawek kwotowych z 1 ha użytków rolnych od gospodarstw o obszarze użytków rolnych przekraczających 1 ha,
- 2) według stawek kwotowych z 1 ha gruntów ornych od gospodarstw o obszarze gruntów ornych od 2 ha przeliczeniowych.

3. Jeżeli podatnik posiada grunty położone w różnych miejscowościach w tym samym powiecie, do określenia wielkości użytków rolnych grunty te łączy się. Podatek ustala się z użytków rolnych oraz z gruntów ornych przy zastosowaniu stawek kwotowych właściwych dla miejscowości, w której znajdują się główne zabudowania gospodarcze, a w braku zabudowań według stawek właściwych dla miejscowości, w której położona jest przeważająca część gruntów.

4. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) obniżą dla poszczególnych gromad (wsi), miast, dzielnic i osiedli stawki kwotowe określone w ust. 1, w zależności od obowiązujących w 1971 r. w tych jednostkach administracyjnych norm obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych z 1 ha użytków rolnych i norm obowiązkowych dostaw zbóż z 1 ha przeliczeniowego gruntów ornych dla indywidualnych gospodarstw o obszarze od 2 ha do 2,99 ha przeliczeniowych, z tym że wysokość wymiaru podatku według tych stawek nie może być niższa od limitu dla poszczególnych województw ustalonego przez Ministra Finansów w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Spożywczego i Skupu.

5. Stawki kwotowe określone przez prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) nie mogą być wyższe od stawek, jakie wynikały z norm obowiązkowych dostaw.

6. Jeżeli na skutek zmian podziału administracyjnego miejscowość (wieś, gromada, osiedle, miasto) zostanie włączona po dniu 1 stycznia 1972 r. do innej jednostki administracyjnej, w której mają zastosowanie wyższe stawki kwotowe, wówczas do gospodarstw rolnych położonych w tej miejscowości stosuje się stawki kwotowe, jakie obowiązywały przed wprowadzeniem zmian w podziale administracyjnym.

7. Upoważnia się Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — w porozumieniu z Ministrami Finansów, Rolnictwa oraz Przemysłu Spożywczego i Skupu — do określenia obszaru gruntów ornych w poszczególnych powiatach, gromadach lub wsiach, położonych na terenie Żuław Gdańskich, jako podstawy do ustalenia podatku według stawek kwotowych z 1 ha przeliczeniowego gruntów ornych, w dro-

dze procentowego udziału gruntów ornych w stosunku do ogólnego obszaru użytków rolnych.

8. Dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych stawki kwotowe podatku gruntowego ustala się:

- 1) z 1 ha użytków rolnych — w wysokości 30% stawek kwotowych ustalonych dla indywidualnych gospodarstw rolnych w danej gromadzie (wsi), -mieście, dzielnicy i osiedlu (ust. 4),
- 2) z 1 ha przeliczeniowego gruntów ornych — w wysokości stawek kwotowych ustalonych dla indywidualnych gospodarstw rolnych w danej gromadzie (wsi), mieście, dzielnicy i osiedlu (ust. 4).

§ 8. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu pięcioro lub sześcioro dzieci, korzysta z ulg w wysokości 25%, a jeżeli ma siedmioro lub ośmioro dzieci — w wysokości 50% podatku obliczonego według stawek procentowych. Całkowite zwolnienie od tego podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma na utrzymaniu więcej niż ośmioro dzieci.

2. Ulgę stosuje się tylko do podatników, dla których łączna podstawa opodatkowania za rok przyznania ulgi nie przekracza 34.650 zł.

3. Ulga przysługuje na dzieci do lat 15: własne, przysposobione i pasierbów, jeżeli nie posiadają własnych źródeł przychodów, oraz na dzieci starsze do ukończenia przez nie 24 lat życia, jeżeli pobierają naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie posiadają własnych źródeł przychodów.

4. Przy stosowaniu ulgi bierze się pod uwagę dzieci odane na naukę rzemiosła, jeżeli podatnik łoży na ich utrzymanie.

5. Przy stosowaniu ulgi bierze się pod uwagę stan rodzinny oraz wiek dziecka podatnika w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok podatkowy.

6. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, która sama prowadzi gospodarstwo rolne, ulgę stosuje się w rozmiarze 25% podatku, gdy ma na utrzymaniu troje lub czworo dzieci, a w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu pięcioro lub sześcioro dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

§ 9. 1. Przy opodatkowaniu gospodarstw rolnych żołnierzy, odbywających zasadniczą służbę wojskową, przyznaje się ulgi w podatku obliczonym według stawek procentowych:

- 1) jeżeli w gospodarstwie nie ma w roku przyznania ulgi oprócz członka rodziny prowadzącego gospodarstwo rolne innego zdolnego do pracy krewnego lub powinowatego:
 - a) 50%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania nie przekracza 32.000 zł,
 - b) 30%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania wynosi ponad 32.000 do 61.200 zł,
 - c) 20%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania wynosi ponad 61.200 zł,
- 2) jeżeli w gospodarstwie w roku przyznania ulgi oprócz członka rodziny prowadzącego gospodarstwo rolne jest jeden krewny lub powinowaty zdolny do pracy:
 - a) 30%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania nie przekracza 32.000 zł,
 - b) 20%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania wynosi ponad 32.000 zł do 61.200 zł,
 - c) 10%, jeżeli łączna podstawa opodatkowania wynosi ponad 61.200 zł.

2. Ulgi w wysokości i na warunkach określonych w ust. 1 stosuje się również do gospodarstwa rolnego członka rodziny żołnierza, jeżeli prowadzenie tego gospodarstwa i utrzymanie rodziny zależało w przeważającej mierze od pracy żołnierza.

3. Ulgi stosuje się za ten rok, w którym żołnierz odbywa zasadniczą służbę wojskową, i tylko w wypadkach, je-

żeli zasadnicza służba wojskowa trwa co najmniej 9 miesięcy licząc od dnia powołania.

§ 10. Członkom grup uprawowych i innych zespołów kooperacyjnych obniża się o 30% tę część podatku gruntowego, pobieranego przy zastosowaniu stawek procentowych określonych w § 4, która przypada z gruntów objętych wspólną gospodarką.

§ 11. 1. Klęski żywiołowe stanowią podstawę do zastosowania ulgi w podatku gruntowym z urzędu lub na wniosek podatnika w granicach do 50% podatku za ten rok podatkowy, w którym klęska miała miejsce. W wyjątkowych gospodarzo uzasadnionych wypadkach może nastąpić całkowite zwolnienie od podatku.

2. Ulgę przyznaje się, jeżeli klęska żywiołowa spowodowała istotne szkody w budynkach, ziemiopłodach, inwentarzu żywym lub martwym albo w drzewostanie, a podatnik nie otrzymał odszkodowania z tytułu ubezpieczenia.

3. Jeżeli klęska żywiołowa miała miejsce po zapłaceniu podatku za dany rok, ulgę przyznaje się z podatku przypadającego za rok następny.

4. W razie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności, osłabiających w sposób istotny zdolność produkcyjną podatnika, przyznaje się na jego wniosek ulgę w spłacie podatku w formie odroczenia lub rozłożenia na raty. W wyjątkowych wypadkach podatek może być częściowo lub całkowicie umorzony.

§ 12. 1. Podatnikom trwale niezdolnym do pracy z powodu inwalidztwa lub długotrwałej choroby oraz wdowom, które same prowadzą gospodarstwa rolne i posiadają na utrzymaniu dzieci w wieku do lat 15, obniża się wymiar podatku gruntowego obliczonego według stawek procentowych o 40%, jeżeli podstawa opodatkowania z gospodarstwa rolnego nie przekracza 7.700 zł, a o 20%, jeżeli podstawa opodatkowania wynosi ponad 7.700 zł do 13.200 zł.

2. Obniżkę podatku stosuje się, jeżeli oprócz podatnika nie ma w gospodarstwie rolnym osób zdolnych do pracy.

§ 13. 1. Upoważnia się prezydium powiatowych rad narodowych do obniżenia wymiaru podatku gruntowego obliczonego według stawek procentowych wszystkim indywidualnym gospodarstwom rolnym położonym na obszarach wsi, w których z powodu szczególnie trudnych warunków produkcyjnych osiągane są wyniki gospodarcze znacznie niższe od przeciętnych w danym powiecie.

2. Obniżka podatku nie może przekraczać 20% wymiaru podatku od wszystkich indywidualnych gospodarstw rolnych położonych na obszarze danej wsi.

3. Ogólną kwotę obniżek dla poszczególnych województw określa Minister Finansów.

4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych dokonują rozdziału kwoty obniżek między poszczególne powiaty.

§ 14. 1. Upoważnia się prezydium powiatowych rad narodowych do obniżenia wymiaru podatku gruntowego obliczonego według stawek procentowych indywidualnym gospodarstwom rolnym we wsiach położonych na terenach o ograniczonych możliwościach zarobkowania poza gospodarstwem rolnym.

2. Prezydium powiatowych rad narodowych mogą jednocześnie upoważnić prezydium gromadzkich rad narodowych do wyłączenia z prawa korzystania z obniżek tych podatników, którzy sami bądź pozostający z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym członkowie rodziny oprócz gospodarstwa rolnego mają inne stałe źródła dochodów.

3. Obniżka podatku wynosi dla gospodarstw rolnych o podstawie opodatkowania do 7.700 zł — 40% wymiaru, a dla gospodarstw rolnych o podstawie opodatkowania ponad 7.700 zł do 13.200 zł — 20% wymiaru.

4. Ogólną kwotę obniżek dla poszczególnych województw określa Minister Finansów.

5. Prezydium wojewódzkich rad narodowych dokonują rozdziału kwoty obniżek między poszczególne powiaty.

6. We wsiach, w których przyznano obniżki na podstawie niniejszego paragrafu, nie stosuje się obniżek określonych w § 12.

§ 15. Upoważnia się prezydium powiatowych rad narodowych do obniżenia lub podwyższenia podatku w miejscowościach, które w wyniku zmiany w podziale administracyjnym znalazły się w grupie powiatów lub w strefie ekonomicznej o wyższych lub niższych normach przychodu szacunkowego albo o wyższych lub niższych stawkach kwotowych, skutkiem czego podatek byłby za wysoki lub za niski w stosunku do faktycznych przychodów gospodarstw.

§ 16. 1. Obniżki i ulgi określone w rozporządzeniu, w razie ich zbiegu, przyznaje się niezależnie od siebie, z wyjątkiem wypadku, o którym mowa w § 14 ust. 6.

2. Obniżki i ulgi oblicza się od kwoty podatku ustalonej za dany rok, a w razie zastosowania obniżki, o której mowa w § 6, dalsze obniżki stosuje się od kwoty obniżonej.

§ 17. Zaliczenie przed dniem wejścia w życie rozporządzenia miejscowości (wsi) do strefy ekonomicznej podmiejskiej uważa się za zaliczenie do strefy ekonomicznej wiejskiej.

§ 18. 1. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1955 r. w sprawie obniżek i ulg w podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 145, z 1956 r. Nr 14, poz. 71, z 1962 r. Nr 24, poz. 107 i z 1970 r. Nr 7, poz. 57);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 maja 1957 r. w sprawie stawki podatku gruntowego od przychodów osiągniętych z czynności furmaństwa (Dz. U. Nr 32, poz. 142 i z 1962 r. Nr 67, poz. 332);
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1962 r. w sprawie zaliczenia powiatów do okręgów gospodarczych, ustalenia norm przeciętnego przychodu szacunkowego oraz stawek podatku gruntowego dla celów wymiaru podatku gruntowego (Dz. U. z 1962 r. Nr 24, poz. 106 i z 1963 r. Nr 48, poz. 271);
- 4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1962 r. w sprawie stawek podatku gruntowego dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz terminów płatności tego podatku przez spółdzielnie (Dz. U. Nr 24, poz. 109);
- 5) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 czerwca 1955 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 146 i z 1965 r. Nr 47, poz. 298);
- 6) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 lutego 1960 r. w sprawie przeniesienia obowiązku w podatku gruntowym na rolnicze spółdzielnie produkcyjne co do gruntów prywatnych dzierżawionych przez spółdzielnie (Dz. U. Nr 15, poz. 86);
- 7) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 10 maja 1966 r. w sprawie zasad opodatkowania podatkiem gruntowym niektórych kategorii gruntów (Dz. U. Nr 18, poz. 116);
- 8) rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 30 czerwca 1951 r. w sprawie zasad i trybu zaliczania gromad do stref ekonomicznych (Dz. U. Nr 38, poz. 294).

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak przy wymiarze podatku gruntowego za okres do roku 1971 włącznie.

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego poczynając od roku podatkowego 1972.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz